

## Arrest

nr. 59 813 van 15 april 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2008 dient verzoeker een visumaanvraag in als student. Op 6 augustus 2008 wordt hij in het bezit gesteld van een visum. Hij is in België toegekomen in september 2008. Verzoeker wordt in bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister 'tijdelijk verblijf' tot 31 oktober 2009.

Verzoeker wenst in het huwelijk te treden met mevr. V. I. van Belgische nationaliteit. Op 22 april 2010 wordt mevr. V.I. op de hoogte gebracht van het negatief advies van het parket van de procureur des Konings en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ieper weigert het huwelijk te voltrekken.

Op 1 september 2010 vraagt verzoeker om terug in het bezit gesteld te worden van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister 'tijdelijk verblijf'. Op 3 november 2010 wordt een negatieve beslissing genomen.

Op 18 december 2010 treedt verzoeker in het huwelijk met mevr. V.I. te leper.

Op 20 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot van mevr. V.I.

Op 23 december 2010 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing namens de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt aan:*

*Naam: B.H.*

*Voornamen: A.*

*Nationaal nummer: (...)*

*Geboortedatum en -plaats: (...)*

*Nationaliteit: Tunesië*

*het bevel gegeven om uiterlijk op 28/12/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*artikel 7 al.1-2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in mhet bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker wijst op het feit dat hij een hele tijd samenwoont met mevr. V.I. en op 18 december 2010 gehuwd is met haar. Indien hij het land dient te verlaten, komt er een einde aan zijn gezinsleven en privéleven. Artikel 8, tweede lid van het EVRM voorziet een aantal uitzonderingen doch het bevel om het grondgebied te verlaten, vijf dagen na het sluiten van zijn huwelijk, valt niet onder deze uitzonderingen.

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing werd genomen omdat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan hij werd toegestaan. Verzoeker heeft een voorlopig verblijfsrecht genoten tot 31 oktober 2009. Verzoeker betwist dit niet en maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing op incorrecte wijze zou zijn genomen. Waar verzoeker wijst op het feit dat hij al een tijd samenwoont met mevr. V.I. en met haar gehuwd is op 18 december 2010, gaat verzoeker evenwel voorbij aan het feit dat dit verblijf niet als legaal kan worden beschouwd en dat hij er dus geen rechten kan aan ontleen. De bestreden beslissing kan niet worden beschouwd als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven aangezien de beslissing niet tot gevolg heeft dat hem een bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen.

De Raad merkt bovendien op dat het EHRM inzake immigratie bij diverse gelegenheden er heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Er dient te worden opgemerkt dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Er kan *in casu* niet worden besloten dat er enige positieve verplichting op de Belgische Staat zou rusten om verzoeker tot een verblijf toe te laten of te machtigen.

Ten overvloede wordt erop gewezen, dat indien verzoeker zou wensen om met zijn echtgenote een gezinsleven op te bouwen in België, de bestreden beslissing hiertoe ook geen hinderpaal vormt. Het bestreden bevel verhindert verzoeker niet om een verblijf aan te vragen in functie van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, hetgeen hij overigens heeft gedaan op 20 december 2010.

Verzoeker toont met zijn toelichting geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het EVRM omdat hem vijf dagen na zijn huwelijk een bevel wordt afgegeven.

2.4 De Raad stelt vast dat artikel 12 van het EVRM betrekking heeft op het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. Artikel 12 van het EVRM werd niet geschonden door het bestreden bevel, nu verzoeker het recht om te huwen heeft uitgeoefend nadat de geldigheid van zijn voorlopige verblijfstitel was verstreken. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen. Het bestreden bevel verhindert niet dat verzoeker een verblijfsrecht aanvraagt in functie van zijn huwelijk, hetgeen hij overigens heeft gedaan op 20 december 2010.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op 3 november 2010. Verzoeker die gehuwd is op 18 december 2010 betoogt aldus verkeerdelijk dat het bevel is genomen vijf dagen nadat zijn huwelijk was gesloten.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en politieke rechten. Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, vijf dagen nadat het huwelijk is gesloten, in de praktijk zijn huwelijk onmogelijk maakt. Het recht om in het huwelijk te treden is een universeel recht en kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan de verblijfssituatie van de partners.

2.6 De Raad merkt op dat artikel 23 van het BUPO-verdrag betrekking heeft op burgerrechtelijke en strafrechtelijke procedures zodat de schending ervan *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. De bestreden beslissing is immers in het kader van een administratieve en geen jurisdictionele procedure genomen. Bovendien wordt nogmaals benadrukt dat het bestreden bevel geen verbod inhoudt van het sluiten van een huwelijk en dit evenmin blijkt uit de feiten aangezien verzoeker op 18 december 2010 in het huwelijk is getreden. De bestreden beslissing verhindert geenszins dat verzoeker alsnog een verblijfsrecht op grond van zijn huwelijk aanvraagt, hetgeen hij overigens heeft gedaan op 20 december 2010.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN